

หนังสืออ่านเพิ่มเติม ระดับประถมศึกษา
ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ เรื่องที่ ๔

หุ่นยนต์ ๑ เข้าเมือง

หนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อพื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม
ระดับประถมศึกษา

ชุด หุ่นยนต์ปราบมลพิษ (เรื่องที่ ๔)

เรื่อง

หุ่นยนต์เข้าเมือง

ศูนย์พัฒนาหนังสือ
กรมวิชาการ

กระทรวงศึกษาธิการ

หุ่นยนต์เข้าเมือง

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๓๖ จำนวน ๔๘,๐๐๐ เล่ม

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของลิขสิทธิ์

ISBN 974-10-1439-2

คำนำ

หนังสืออ่านเพิ่มเติม เรื่อง หุ่นยนต์เข้าเมือง นี้ จัดทำขึ้นโดยคณะประชาสัมพันธ์
สิ่งแวดล้อม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และกรมวิชาการได้ตรวจ
พิจารณาต้นฉบับเป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ในชุด
หุ่นยนต์ปราบมลพิษ ซึ่งเป็นเรื่องที่ ๔ จากเรื่องต่างๆ รวม ๖ เรื่องด้วยกันคือ
หุ่นยนต์จอมฉลาด ยานต่างดาว ลูกเสือหลงป่า หุ่นยนต์เข้าเมือง เมืองไม่มีขยะ
และเมืองหุติง สำหรับเรื่องหุ่นยนต์เข้าเมือง เป็นเรื่องที่ทำให้ความรู้เกี่ยวกับ
ภาวะมลพิษทางอากาศและวิธีป้องกันไม่ให้เกิดมลพิษทางอากาศ กรมวิชาการหวัง
ว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่เด็กในระดับประถมศึกษา ทั้งในด้าน
เนื้อหาสาระและความบันเทิง

(นายพนม พงษ์ไพบูลย์)

อธิบดีกรมวิชาการ

๑๙ มกราคม ๒๕๓๖

มานะ มานี ปรีชา สมชาย ปราโมทย์ และณรงค์ พวกกันมาที่ยานอวกาศ
ของหุ่นยนต์จอมฉลาด ซึ่งจอดอยู่กลางป่า

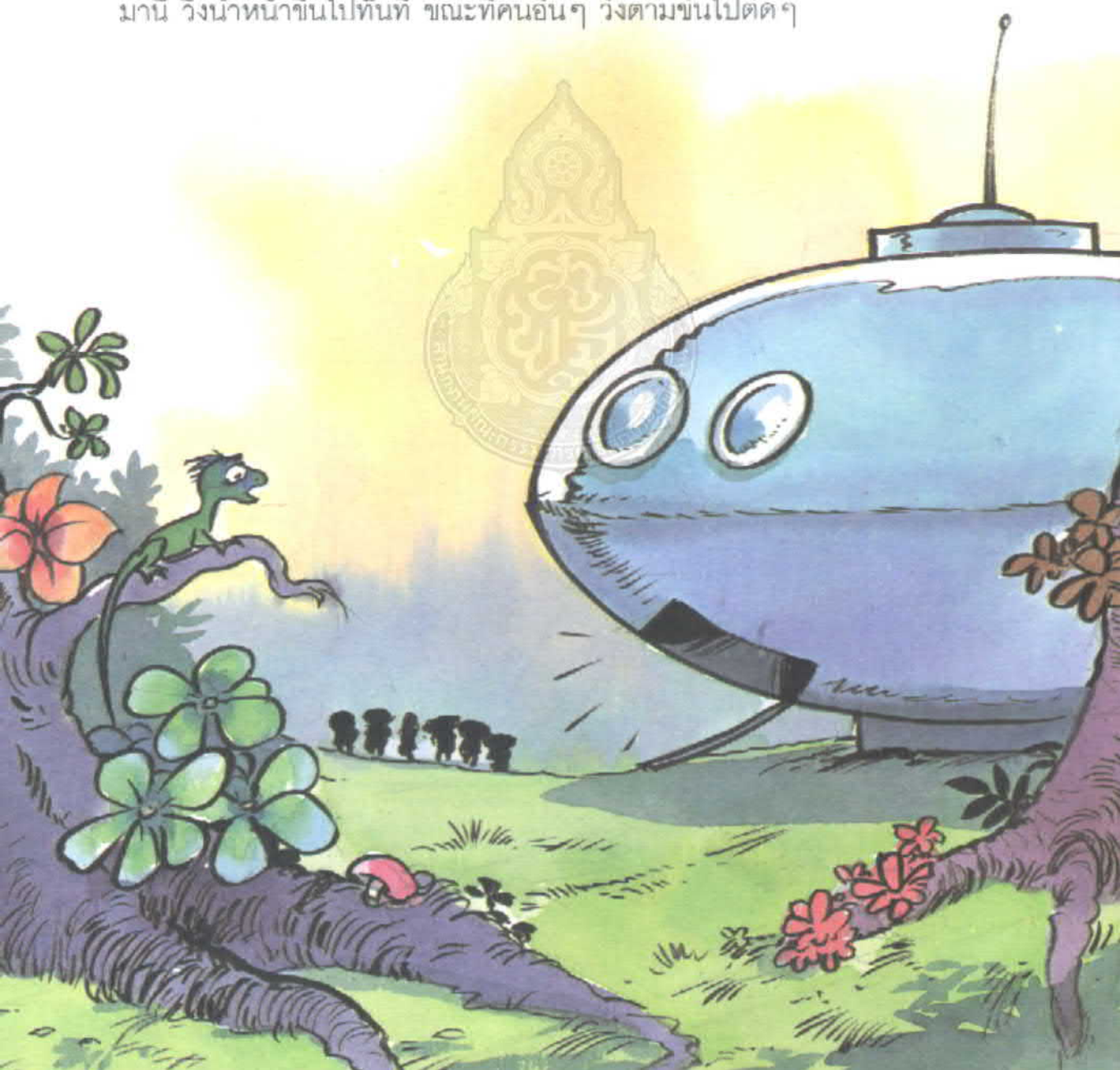
"ไม่รู้ว่่าพี่หุ่นยนต์จะอยู่ในยานหรือเปล่า" มานีเ่ล่ยขึ้น

"ลองเรียกดูซิ ถ้าเขาได้ยินก็คงจะออกมา" ปรีชาบอก

มานี ยกมือป้องปาก แต่ยังไม่ทันจะส่งเสียงเรียกออกมา ประตูของยานอวกาศ
ก็เปิดออกพร้อมกับมีเสียงดังออกมาจากภายในว่่า

"ยินดีต้อนรับ เพื่อนของฉันทุกคน"

มานี วิ่งนำหน้าขึ้นไปทันที ขณะที่คนอื่นๆ วิ่งตามขึ้นไปติดๆ

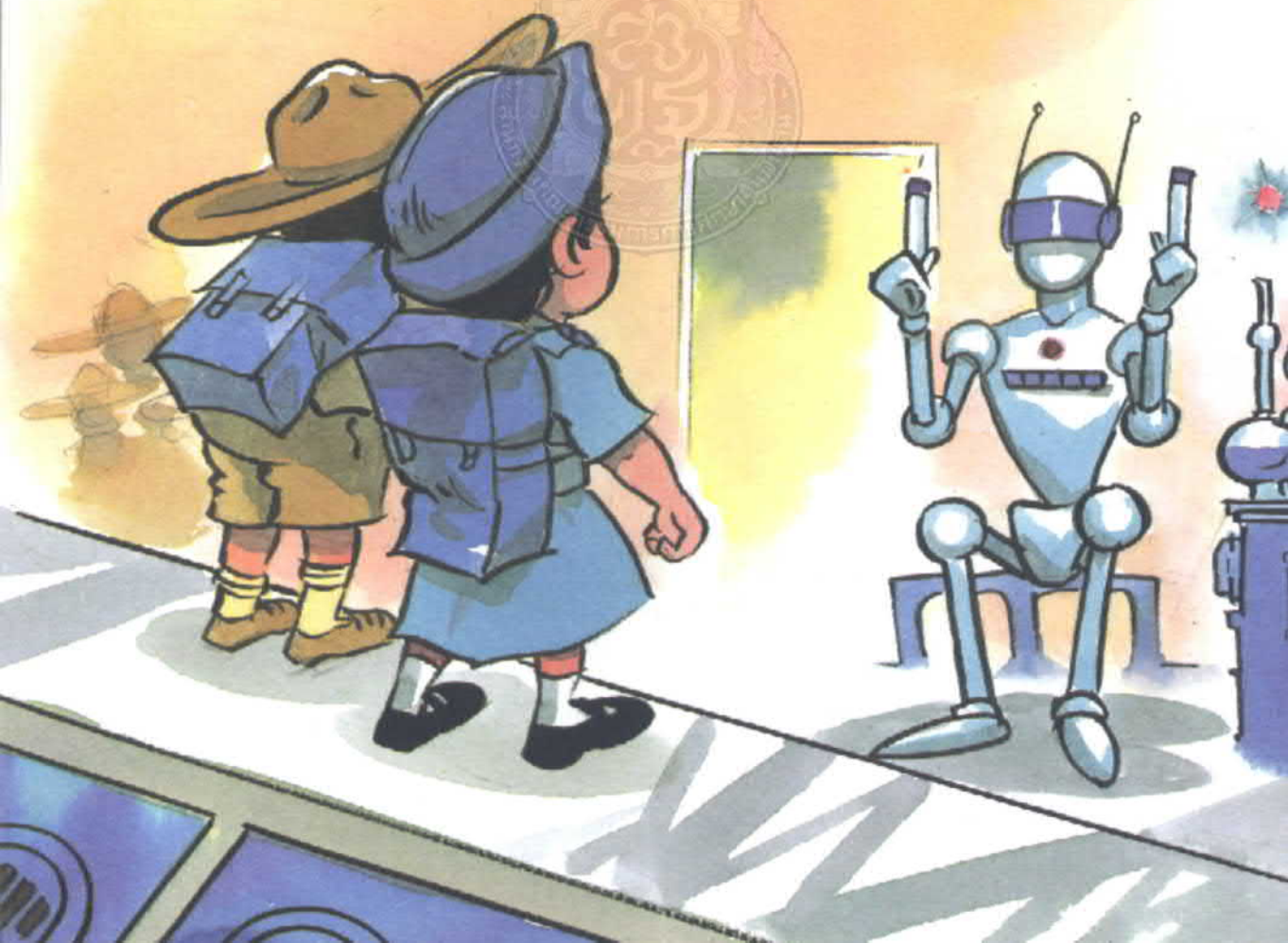
"หนูคิดถึงพี่หุ่นยนต์จังเลยค่ะ" มานีวิ่งไปหาหุ่นยนต์จอมฉลาด ที่นั่งอยู่ในยานอวกาศ

"พี่หุ่นยนต์ กำลังทำอะไรอยู่หรือคะ" มานีถาม เมื่อเห็นหุ่นยนต์จอมฉลาดนั่งอยู่กับเครื่องมือรูปร่างประหลาดมากมาย

ฉันกำลังบันทึกข้อมูล ที่ค้นคว้าได้จากโลกของหนู" หุ่นยนต์จอมฉลาดตอบ
"ซัดมอะไรหรือครับ" มานะถาม

หุ่นยนต์จอมฉลาดหยิบหลอดแก้วขึ้นมา ๒ หลอด ชูให้ทุกคนดู
"ไม่เห็นมีอะไรเลย มีแต่หลอดเปล่าๆ" ปริษาเอ่ยขึ้นตามที่มองเห็น
หุ่นยนต์จอมฉลาดส่ายหน้า

"พวกเธออาจจะมองเห็นว่าหลอดแก้ว ๒ ใบนี้เป็นหลอดเปล่า แต่จริงๆ แล้ว
ภายในหลอดเหล่านี้มีก๊าซบรรจุอยู่ หลอดแรกนี้บรรจุก๊าซที่ฉันเก็บมาจากบรรยากาศ

ชั้นไอโซน ซึ่งห่อหุ้มโลกของพวกเขาอยู่ ส่วนหลอดที่สองนี้ ฉันเก็บก๊าซมาจากพื้น
โลกรอบๆ ยานอวกาศนี้

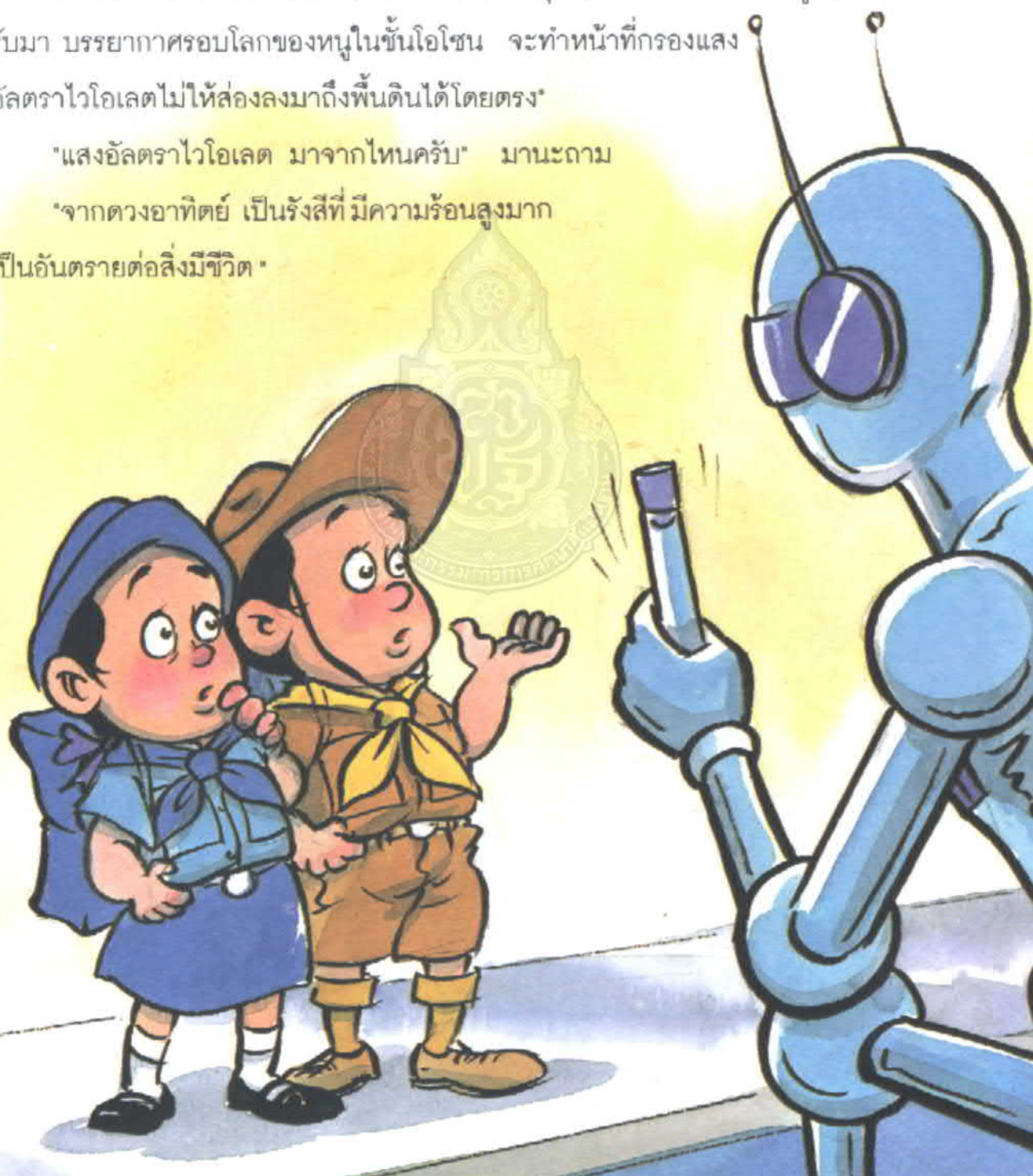
มานี ขมวดคิ้วด้วยความงุนงง

"มันแตกต่างกันอย่างไรคะ" มานีถาม

"แตกต่างกันซี ต้องแตกต่างกันมากเสียด้วย" หุ่นยนต์ตอบ "ตามข้อมูลที่ฉันได้
รับมา บรรยากาศรอบโลกของหนูในชั้นไอโซน จะทำหน้าที่กรองแสง
อัลตราไวโอเล็ตไม่ให้ส่องลงมาถึงพื้นดินได้โดยตรง"

"แสงอัลตราไวโอเล็ต มาจากไหนครับ" มานะถาม

"จากดวงอาทิตย์ เป็นรังสีที่มีความร้อนสูงมาก
เป็นอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต"

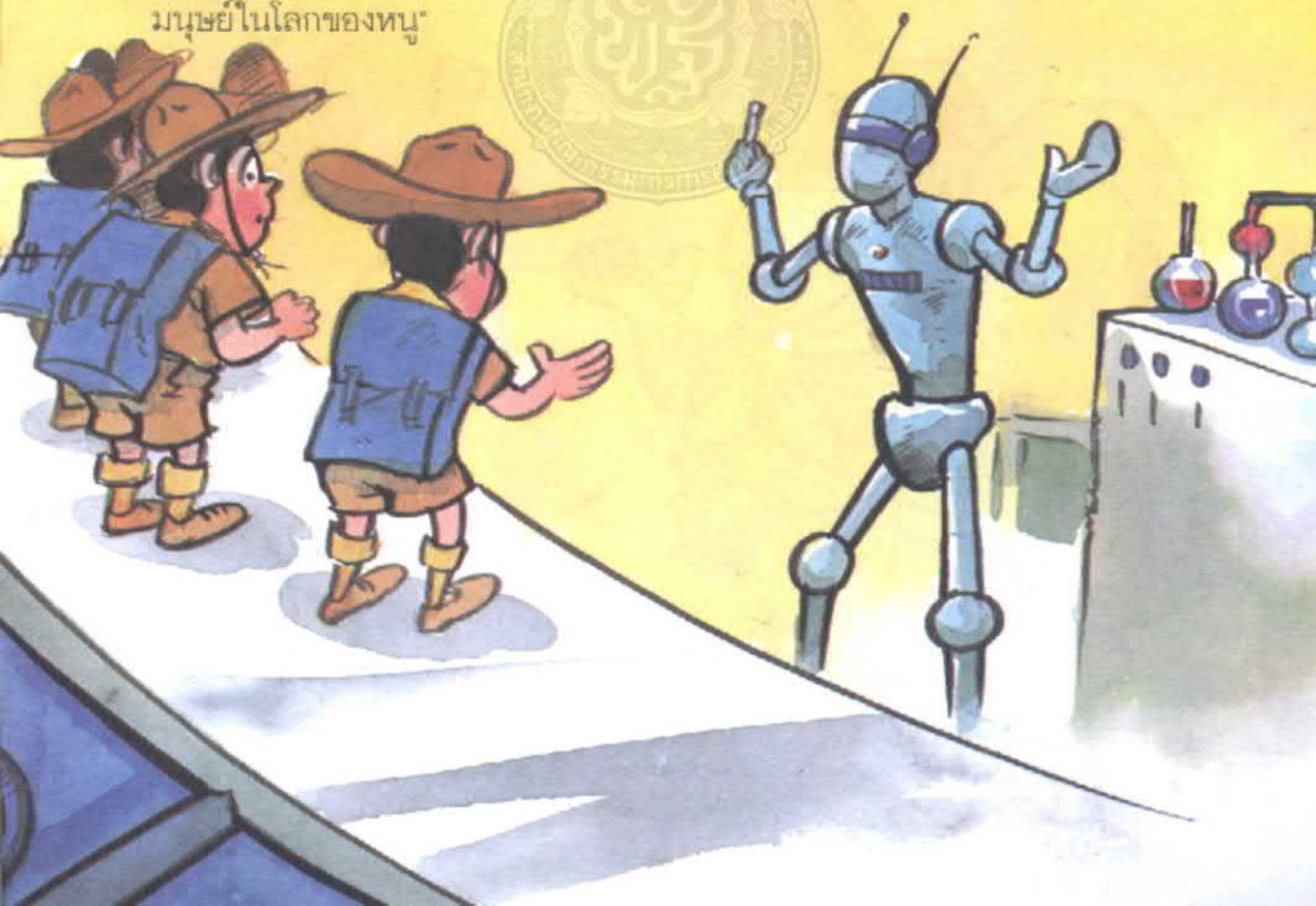

ปรีชา และสมชาย เปิดตากว้าง

"หมายความว่า ถ้าแสงนี้ส่องลงมาถึงโลกเรา โดยไม่ผ่านบรรยากาศชั้นโอโซน เราก็จะตายไหมครับ"

หุ่นยนต์จอมฉลาดพยักหน้า

"ใช่แล้ว และบัดนี้ฉันได้พบว่าก๊าซที่นำมาจากบรรยากาศชั้นโอโซน ซึ่งควรจะมีความแตกต่างกับก๊าซรอบยานบนโลกของหนูนี้ กลับมีคุณภาพเหมือน ๆ กันคือ มีสารคลอโรฟลูออโรคาร์บอน (ซีเอฟที) อยู่อย่างมากมายเช่นเดียวกัน สารนี้มีอำนาจในการกัดกร่อนทำลายโอโซน ดังนั้น จึงไม่แปลกเลยที่บรรยากาศชั้นโอโซน ได้เกิดมีช่องโหว่ขึ้นแล้ว ซึ่งถ้าปล่อยให้เป็นอย่างนี้ต่อไปโอโซนที่ห่อหุ้มโลกอยู่โดยรอบ เพื่อทำหน้าที่ป้องกันรังสีอัลตราไวโอเล็ต ก็จะถูกทำลายลงจนหมดด้วยสารซีเอฟที เมื่อโลกไม่มีโอโซนป้องกันเสียแล้ว แสงอัลตราไวโอเล็ตอันแสนจะร้ายกาจก็จะส่องตรงมายังโลกของหนูได้อย่างง่ายดายตาย แล้วถึงเวลานั้น อะไรจะเกิดขึ้นกับมวลมนุษย์ในโลกของหนู"

มานีหน้าตื่นด้วยความกลัว

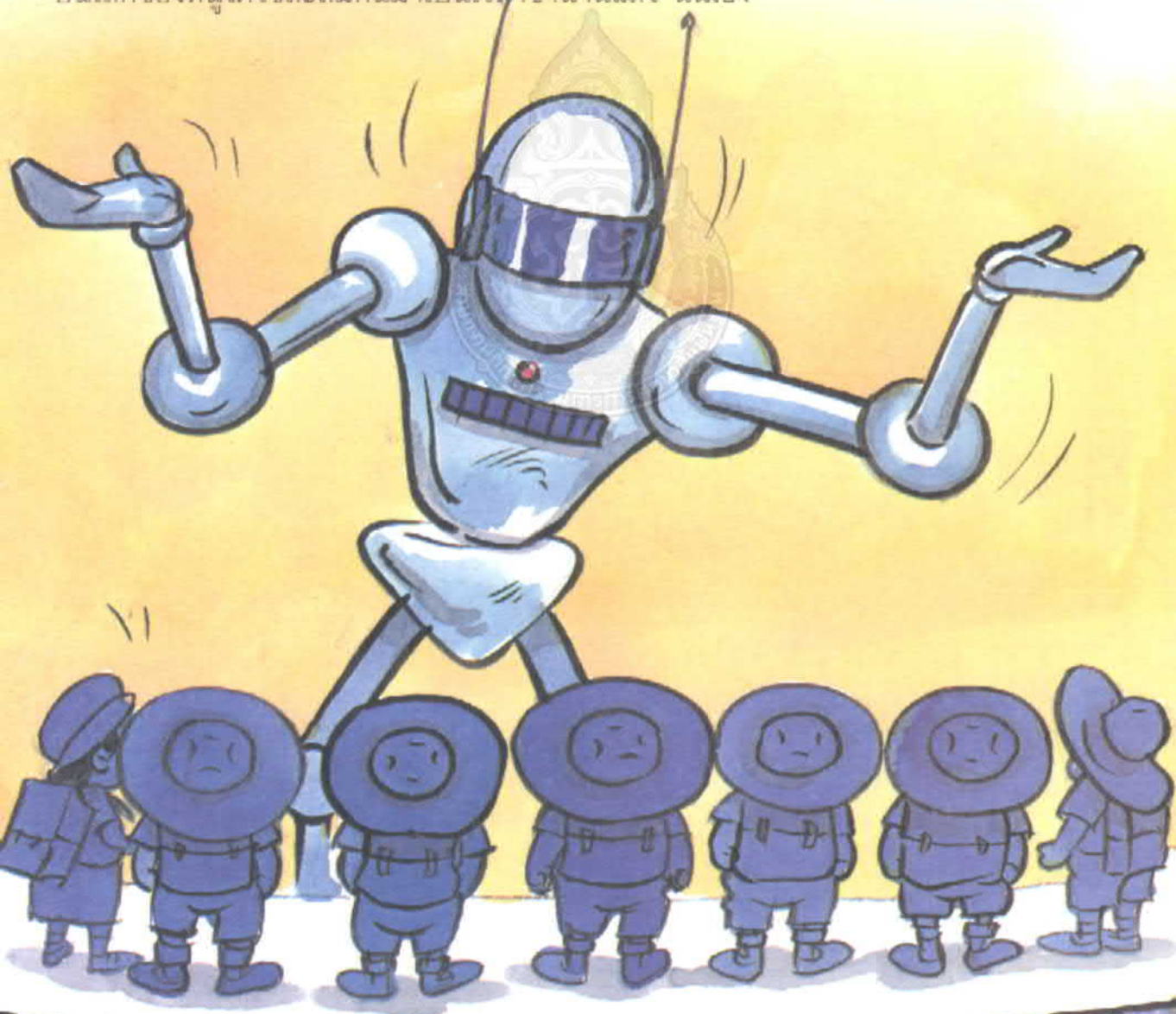
"สิ่งมีชีวิต ทั้งคนและสัตว์ ก็ตายหมดใช่ไหมคะ" มานีถาม

"ใช่ ทุกอย่างจะถูกเผาผลาญด้วยความร้อนแรงนั้น" พู่นยนต์ตอบ

เด็ก ๆ ทุกคนหน้าเสีย ตื่นตกใจมาก

"แล้วไม่มีทางที่พวกเราจะแก้ไขบ้างเลยหรือครับ" ปรีชาถาม

"มนุษยชาติจะต้องลดการใช้สารซีเอฟซีให้น้อยลง หรือเลิกใช้ เพื่อไม่ให้มี
สารชนิดนี้ในชั้นบรรยากาศมากขึ้นอีก เพราะจะทำให้เกิดรอยฉีกขาดของโอโซนเพิ่ม
ขนาดขึ้นได้ สารชนิดนี้ผสมอยู่ในของใช้ที่เป็นสเปร์ยทุกชนิด ที่บรรดามวลมนุษย์
บนโลกของหนูได้ใช้สะสมกันมาเป็นเวลาช้านานแล้ว นั่นเอง"

ทั้งห้องเงียบกริบ เด็กๆ วิตกกังวลไปกันคนละอย่าง ในที่สุด หุ่นยนต์จอมฉลาด
ก็เอ่ยขึ้น

"พวกเรากำลังจะมามากจนกว่า เธอจะต้องกลับเข้าเมืองแล้ว ไซ้โหม"

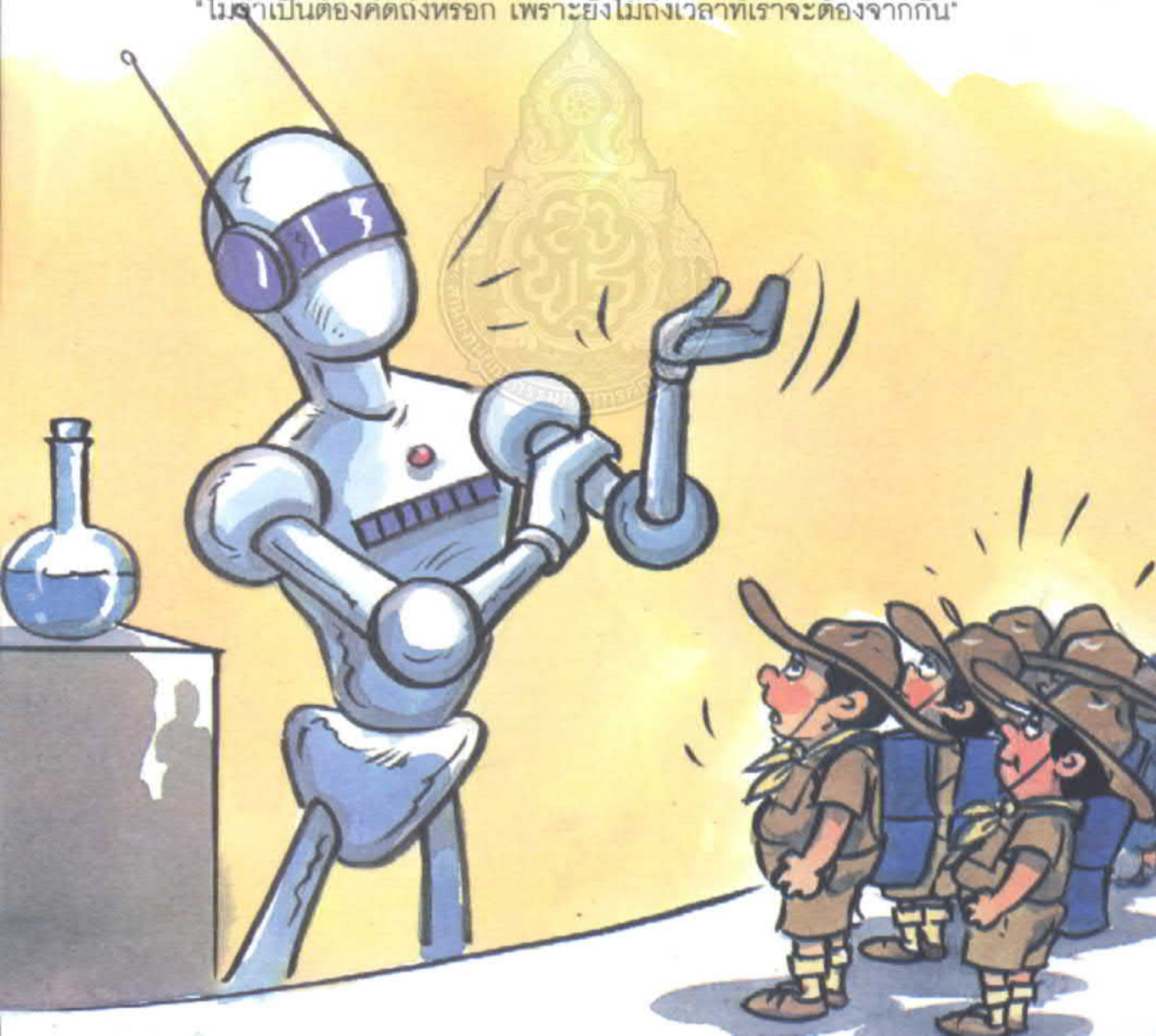
ปรีชาเบิกตากว้าง "ทำไมรูล่ะครับ"

"กระแสน้ำในร่างกายฉันบอก" หุ่นยนต์ตอบ

"ใช่ค่ะ พวกเรากำลังจะมาลาที่หุ่นยนต์ ฟรุ้งนี้เข้าพวกเราจะต้องกลับบ้านกันแล้ว
แต่หนูไม่อยากกลับเลย คิดถึงพี่หุ่นยนต์มาก" มานีพูดเบาๆ

หุ่นยนต์จอมฉลาดพยักหน้ารับรู้ถึงความรู้สึกของเด็กๆ แล้วบอกว่า

"ไม่จำเป็นต้องคิดถึงหรอก เพราะยังไม่ถึงเวลาที่เราจะต้องจากกัน"

"หมายความว่าอะไรคะ" มานีร้องด้วยความตื่นเต้น

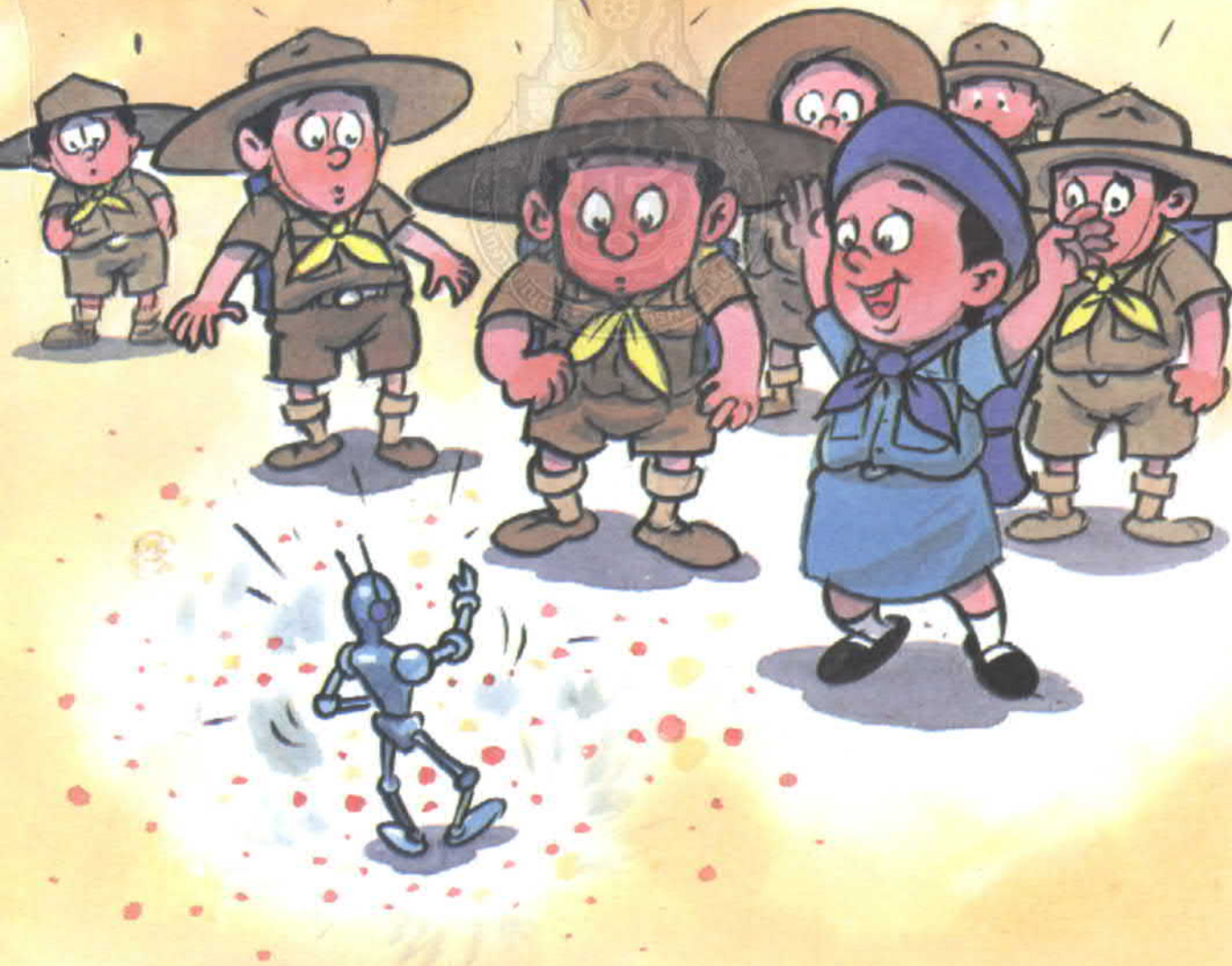
"หมายความว่า ฉันจะติดตามเข้าไปในเมืองของหนูด้วย เพราะยังมีข้อมูล
บางเรื่องที่ต้องศึกษาจากสถานที่เหล่านั้น" หุ่นยนต์ตอบ

เด็กๆ พวกกันกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ

"แต่" มานะนึกขึ้นได้ "พี่หุ่นยนต์จะไปกับเราอย่างไรละ ตัวพี่ออกใหญ่ขึ้นขึ้น
รถไฟไปกับพวกเรารอดคงพังแน่"

หุ่นยนต์จอมฉลาดส่ายหน้า

"ไม่ยาก" หุ่นยนต์พูด และในทันใดนั้น ร่างอันใหญ่โตของหุ่นยนต์จอมฉลาด
ก็ลดขนาดวูบลงเหลือเท่าหุ่นยนต์เด็กเล่น "ฉันรู้ดีว่า ถ้าเข้าไปในเมืองของหนูด้วย
รูปร่างเดิมจะยุ่งยากมาก หนูบอกใครๆ ก็แล้วกันว่า ฉันคือหุ่นยนต์เด็กเล่นเท่านั้น"

เช้าวันรุ่งขึ้น กองลูกเสือและยุวกาชาด ก็พากันเดินทางกลับ มานีอุ้มหุ่นยนต์
จอมฉลาดเอาไว้ตลอดเวลา

เมื่อรถไฟแล่นเข้าเขตกรุงเทพมหานคร มานีก็ได้ยินเสียงหุ่นยนต์กระซิบเบาๆ ว่า
"ดูอะไรข้างหน้านั้น"

มานีมองตาม มานะและปรีชาไปกับคนอื่นๆ ที่นั่งอยู่ด้วยกัน ก็มองตามไปด้วย

"อะไรนะ เหมือนกับมีหมอกหนาเต็มไปหมดอย่างนั้นแหละ" มานีร้องขึ้น

หุ่นยนต์จอมฉลาดกระซิบ "ไม่ใช่หมอกหรอก นี่แหละ ตัวอันตรายอันร้ายกาจ
ของมนุษยชาติบนโลกของหนู"

"อะไรหรือคะ" มานีถามด้วยความตกใจ

"กลุ่มก๊าซพิษ" หุ่นยนต์ตอบทันที "มันคือ ภาวะมลพิษในอากาศที่มีก๊าซพิษ
อันเกิดจากการกระทำของมวลมนุษย์บนโลกนี้เอง"

"ทำไมจึงเรียกว่า ก๊าซพิษล่ะครับ" ปริชาถามขึ้น

"ก็เพราะมันมีพิษนะซี" หุ่นยนต์ตอบ "บนโลกของฉันทัน เราหวาดกลัวก๊าซเหล่านี้กันมาก เพราะมันเต็มไปด้วยอันตรายร้ายแรงต่อชีวิต เมื่อไรที่เกิดก๊าซพิษ เราจะกำจัดให้มันหมดไปโดยเร็วที่สุด หรือไม่ก็จะไม่ทำให้มันเกิดขึ้นมาเลย"

"ก๊าซพิษเหล่านี้ มาจากไหนคะ" มานีถาม

"มาจากควันไอเสียของยานยนต์ชนิดต่างๆ เครื่องจักร โรงงานอุตสาหกรรม ทุกชนิด ควันที่เกิดจากการเผาผลาญของเชื้อเพลิงต่างๆ ในควันเหล่านี้จะมีสารตะกั่ว ก๊าซคาร์บอนมอนอกไซด์ ซึ่งจะลดความสามารถของเลือดในการรับออกซิเจน และเป็นอันตรายต่อหัวใจ ทำให้เกิดอาการปวดศีรษะ สายตาพร่ามัว คลื่นไส้ อ่อนเพลีย โดยไม่มีสาเหตุ บางครั้งก็เป็นลมหมดสติ และอาจถึงตาย"

"น่ากลัวจัง" มานีอุทาน

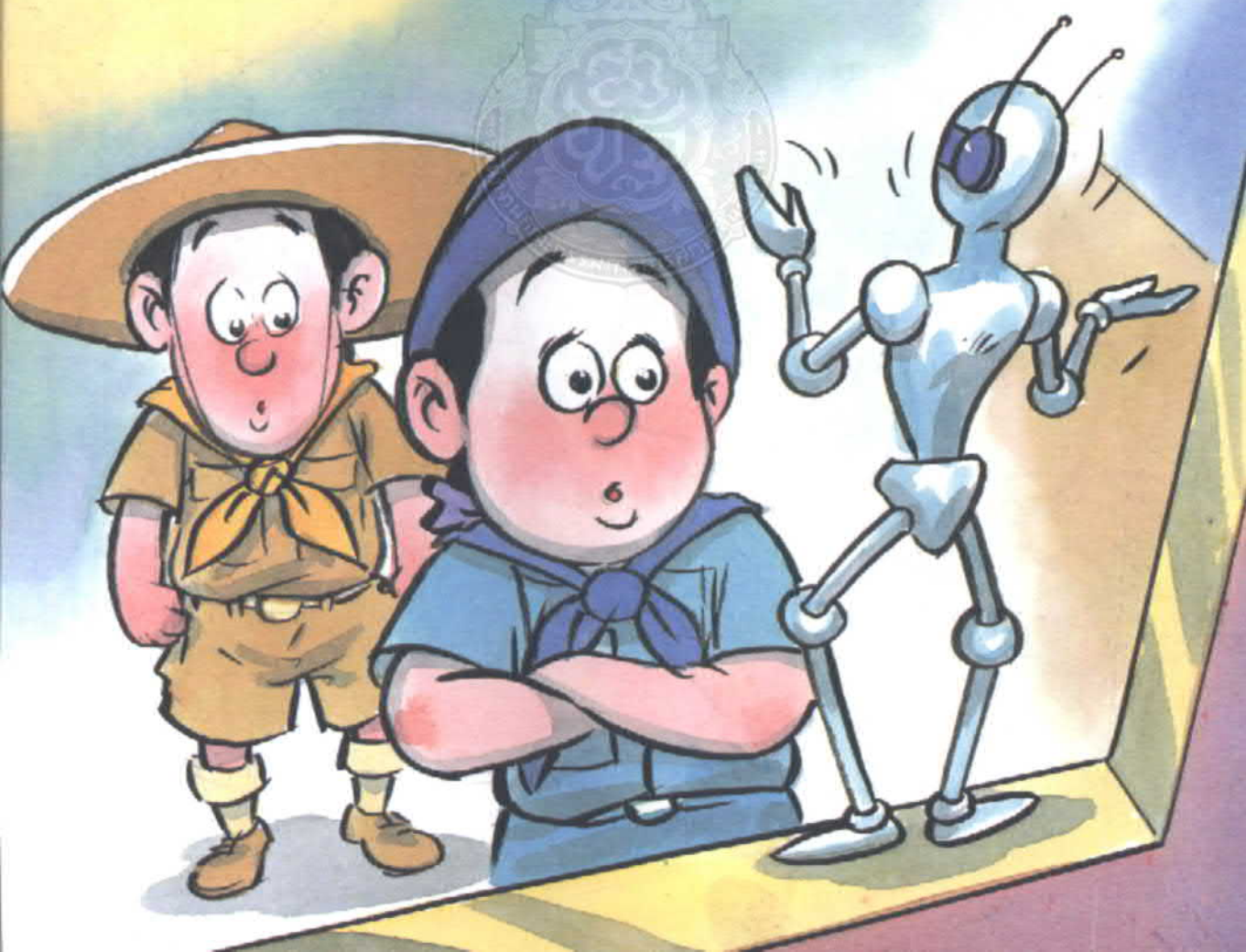
หุ่นยนต์จอมฉลาดพูด"ยังมีก๊าซพิษอย่างอื่นอีกนะ เช่น ก๊าซไฮโดรคาร์บอน เป็นสารทำให้เกิดมะเร็ง ก๊าซไนโตรเจนออกไซด์ ทำให้เกิดอาการของทางเดินหายใจ ก๊าซซัลเฟอร์ไดออกไซด์ ทำให้หลอดลมอักเสบเรื้อรัง"

"โอ้โฮ พิษของมันมากมายจริงๆ" มานะร้อง

"พวกเรา ไม่เคยรู้กันมาก่อนเลยว่า ภัยร้ายแรงอยู่รอบๆ ตัวเรานี่เอง" สมชายพูด

"แล้วจะอย่างไรดีล่ะ พวกเราและมนุษยชาติบนโลกของเรา จะพ้นจาก พิษร้ายของก๊าซเหล่านี้" มานะปรึกษาเพื่อน

"เราจะต้องบอกให้พวกเขา รู้ บอกเหมือนอย่างاتیที่หุ่นยนต์จอมฉลาด บอกเรานี้แหละ" ปรึกษาออกความคิด ซึ่งทุกคนก็พยักหน้าด้วยความยินดี

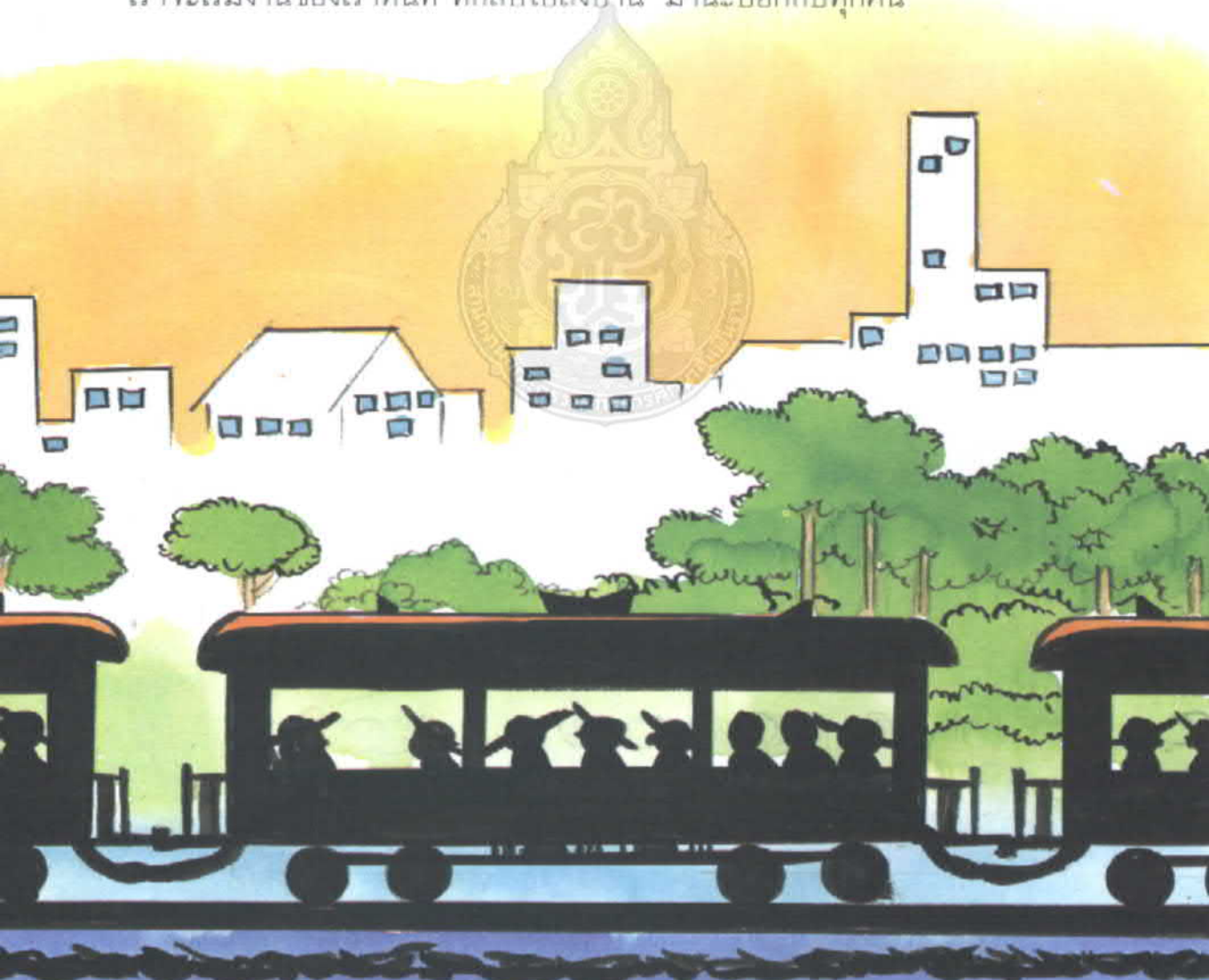

"ถ้าอย่างนั้น ฉันขอร่วมงานนี้ด้วยคน" หุ่นยนต์อาสา "บนโลกของฉัน
ฉันเคยทำหน้าที่นี้มาก่อน พวกเราเป็นอาสาสมัครของโลก ที่จะทำงานเพื่อประกาศ
ให้ชาวโลกรู้ถึงพิษสงของการทำลายสภาพแวดล้อม พวกเราต่อต้านการกระทำ
ทุกชนิดที่เป็นการทำลายสิ่งที่ดีในธรรมชาติ นอกจากนั้น พวกเรายังช่วยกันสร้าง
เสริมทรัพยากรทางธรรมชาติที่ด้อยอยู่แล้วให้ดีขึ้นจนกระทั่งทุกวันนี้ โลกของฉัน
สะอาดสดชื่น บริสุทธิ์ และทุกคนมีความสุขมาก"

"ดีจริงๆ" มานิตบมioxบใจ

เด็กทุกคนพากันยิ้มออกมา

"เราจะเริ่มงานของเราทันที ที่กลับไปถึงบ้าน" มานะบอกกับทุกคน

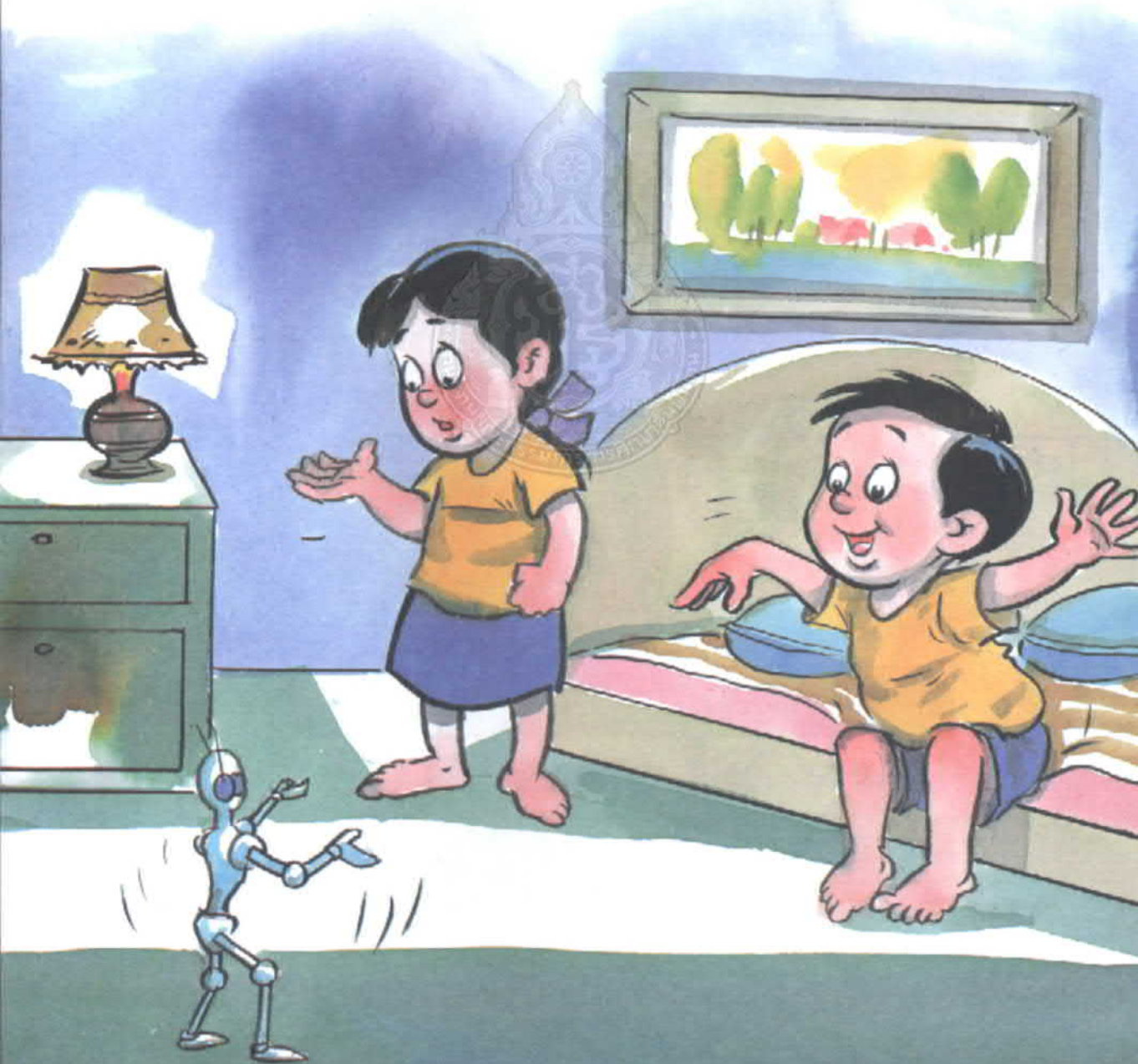

กลับมาถึงบ้าน มานะพาหุ่นยนต์จอมฉลาดเข้าไปพักอยู่ในห้องของเขา จากนั้นก็เริ่มปรึกษากันถึงเรื่องงานที่จะต้องทำอย่างเร่งรีบทันที

"หนูว่า พี่หุ่นยนต์คงต้องขยายตัวให้ใหญ่เท่าเดิมเสียแล้ว ตัวเล็กเท่านี้ ทำอะไรไม่ได้หรอก" มานะออกความเห็น

"ใช่" มานะพยักหน้า "ถ้าพี่หุ่นยนต์จอมฉลาดเป็นคนบอกถึงภัยร้ายแรงของก๊าซพิษในอากาศให้ชาวบ้านทั่วไประู้ คงดีกว่าพวกเรา ซึ่งเป็นเด็กตัวนิดเดียว"

หุ่นยนต์จึงขยายร่างใหญ่ขึ้นมา แล้วพูดว่า "เออละ เราเริ่มงานกันได้ทันที"

หุ่นยนต์จอมฉลาดอู่มมานะ มานี ปรีชา และคนอื่น ๆ ซึ่งร่วมขบวนการต่อต้านการทำลายสิ่งแวดล้อมขึ้นนั่งบนไหล่ และพาออกเดินไปตามถนน

ผู้คนพากันตื่นตื่นแปลกใจเป็นอันมาก

"พวกเราคือ กลุ่มผู้พิทักษ์สภาพแวดล้อม" มานะ ตะโกนบอกประชาชน

"ขอให้ตามเรามา เรามีข่าวสำคัญที่จำเป็นต่อชีวิตของมนุษย์ทุกคนในโลกนี้

มาบอก"

ประชาชนจำนวนมากมาย พากันเดินตามหุ่นยนต์จอมฉลาด และพวกของมานะมาด้วยความสนใจ

หุ่นยนต์จอมฉลาด มาหยุดยืนอยู่กลางลานกว้างใหญ่ ซึ่งมีผู้คนติดตามมา
รายล้อมด้วยความอยากรู้

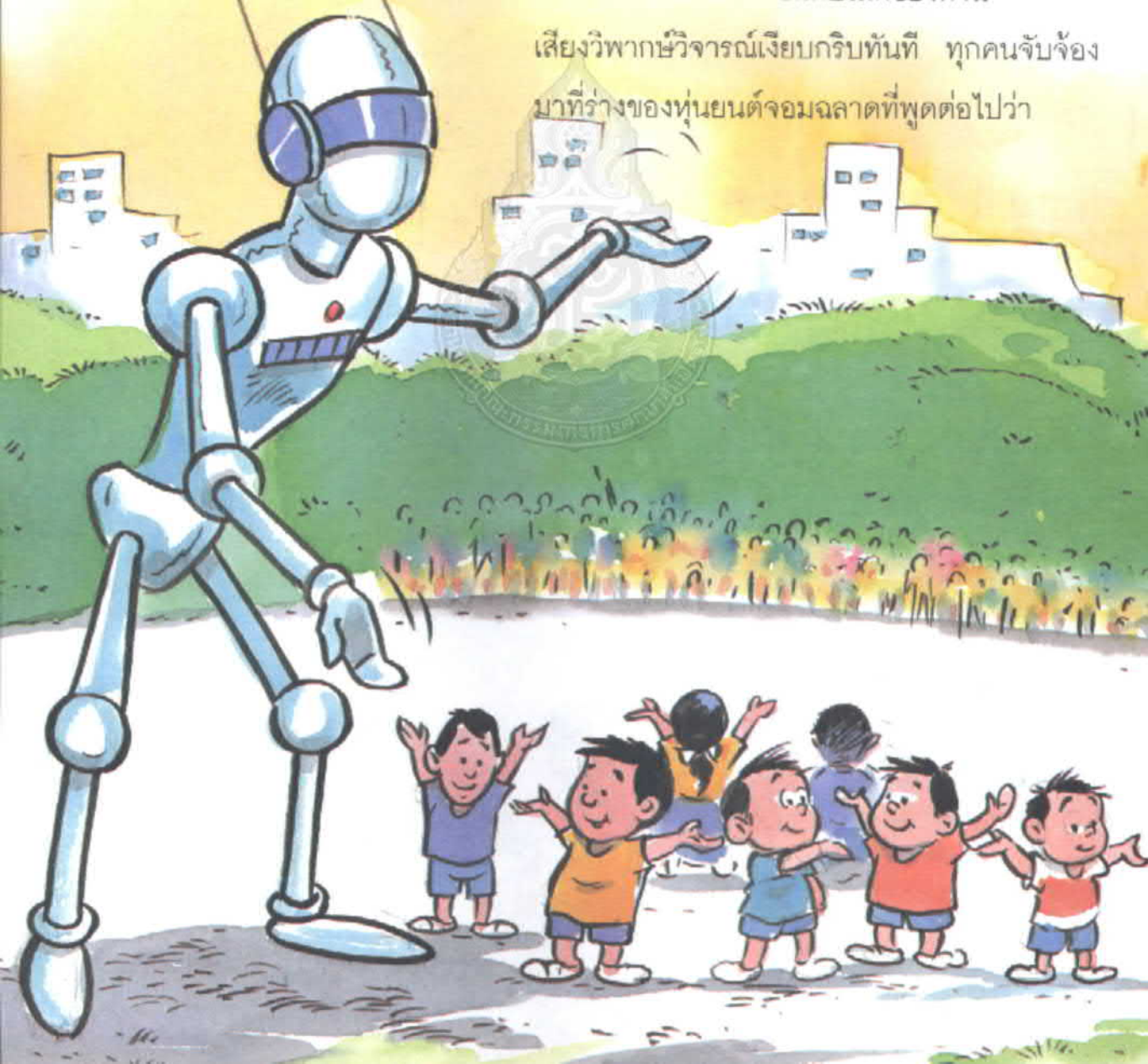

"ฉันเป็นหุ่นยนต์" หุ่นยนต์จอมฉลาดพูดขึ้น โดยปรับความดังของเสียงให้ได้ยินทั่วกัน "และนี่คือเพื่อนๆ ของฉัน" หุ่นยนต์ผายมือไปยังเด็กๆ ที่ร่วมขบวนการ "ฉันเดินทางมาจากโลกอื่น" หุ่นยนต์จอมฉลาดพูดต่อ ทำให้เสียงอ้ออึ้งดังไปทั่วลานกว้าง

"เพื่อค้นหาโลกที่มีความเหมือนกับโลกของฉันมากที่สุด แล้วฉันก็พบว่า โลกของท่านนี่ คือโลกที่ฉันค้นหานั้นเอง" เสียงโจษขานดังระงมขึ้นมาอีก

"แต่สิ่งที่ฉันค้นพบอีกอย่างหนึ่ง นอกเหนือจากความเหมือนกับโลกของฉันก็คือ ภัยพิบัติอันร้ายแรงที่กำลังจะเกิดขึ้นกับโลกของท่าน"

เสียงวิพากษ์วิจารณ์เจียบกริบทันที ทุกคนจับจ้องมาที่ร่างของหุ่นยนต์จอมฉลาดที่พูดต่อไปว่า

"ขณะที่ยานของฉันกำลังร่อนลงมาบนโลกนี้ ฉันพบว่า อากาศเหนือเมืองใหญ่ๆ ทั้งหลายของท่าน มีสภาพเหมือนถูกเรือนกระจกครอบคลุมอยู่ เรือนกระจกเหล่านี้คือ ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ และก๊าซพิษจากเครื่องจักรกลทั้งหลายของมนุษย์นั่นเอง ตามข้อมูลของฉันแล้ว เรือนกระจกนี้ จะทำให้อุณหภูมิของพื้นโลกสูงกว่าเดิมถึง ๘ องศาฟาเรนไฮต์ ภายในเวลา ๖๐ ปีข้างหน้า นอกจากนั้น ความร้อนยังจะทำให้เกิด โรคภัยกับร่างกายของมนุษยชาติอีกมากมาย"

"เราควรทำอะไรดีล่ะ" ชายคนหนึ่งลุกขึ้นถาม

"ปลูกต้นไม้สิครับ" มานะตอบ "ต้นไม้เป็นสิ่งเดียวที่กินก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ เป็นอาหารแล้วยังสร้างออกซิเจนให้เราด้วย"

"ใช่แล้ว" หุ่นยนต์จอมฉลาดพูด "สิ่งแรกที่จะต้องทำกัน อย่างเร่งด่วนก็คือ ปลูกต้นไม้ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ต้นไม้จะดูดกินก๊าซพิษที่มีอยู่ให้หมดสิ้นไป และช่วยให้โลกของอย่างแน่นอนที่สุด"

ปลูกต้นไม้ให้มากที่สุดเท่า
ดูดกินก๊าซพิษที่มีอยู่ให้หมดสิ้น
ท่านพื้นภาวะวิกฤตไปได้

เขียนเรื่อง

นายคำภีญ

สุทธิพิทักษ์

นายมานพ

ถนนอมศรี

ภาพประกอบ

นายอัศวิน

อรุณแสง

ออกแบบปก

นายพินิจ

สุขะสันต์

ผู้ตรวจต้นฉบับ

นายวินัย

รอดจ่าย

นางสุกัญญา

งามบรรจง

นางศรารัตน์

ลีไพบูลย์

นางสาวระเบียบ

กิติมากุลนรเดช

บรรณาธิการ

นางสุกัญญา

งามบรรจง

ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ
เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยคณะประชาสัมพันธสิ่งแวดลอม สำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดลอมแห่งชาติ ได้จัดทำหนังสืออ่านเพิ่มเติมเพื่อฟื้นฟูและอนุรักษ์สิ่งแวดลอม เรื่อง หุ่นยนต์เข้าเมือง ระดับประถมศึกษา ขึ้น กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้ว อนุญาตให้ใช้หนังสือ นี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๖

(นายโกวิท วรพิพัฒน์)

ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

สร้างอากาศบริสุทธิ์ หยุดควันพิษ เพื่อชีวิตที่ยืนยาว